

Himfy-szerenád

Lélegzetem fognám vissza
Így is alig moccanok
Látok hajad lugasában
Sziporkázó csillagot

Alatta hogy illatoznak
Szép birskörte-melleid
Fülem tücsökdalokkal és
Egy szavaddal megtelik

Nem volt szüretem ily boldog
Sem gazdagabb mint veled
Hogy levettem öledről e
Pirók szőlő-levelet

Malomtó-mementó

(önarcképpel)

Tavasszal levelek
Ded bimbait vigyáztam
A meggyfavirág majd a
Nyárfapihe havazásban.

Nyáron nyakamba dőlt
(Mint tücsöknek) a zápor,
Ám mit nekem, boldog voltam
Egy szerelmes suttogástól.

S mert rögvest e vízparti
Vén platán alatt fogok állani
– Már a tavon reszketnek lombja
Barna-narancs árnyai –,

Hogy várjalak, lehajtott fővel:
Ha megjössz, oly fehérén és
Oly puhán simulj rám, akárha
Van Gogh fülére a kötés.

Horatius: Thaliarchushoz

Lám, hófehér Szent György-hegyi fákra hull
Sűrű pehely s szőlők sora horgadoz,
Fenyő belégörnyed gerincen
És a Tapolca felől futó ér most

Jég foglya. Tégy hát tűzre akáckarót
És pinceajtót nyiss, a lopó üveg
Ragyogjon e télben nekünk csak,
Teljen arany boraiddal, ej!, meg.

Jóvátevődik mind ami rossz ugyis
Az ég alatt, elfárad a szél, csitul
S nem birkolódzik majd a ciprus
Szép derekával, a gesztenyékkel.

Hány új nap az, mely még ezután jön el?
Mért kérdenéd – csak csapd a bevételek
Közé, s amíg ifjú vagy, el ne
Hagyd szaladozni időd szerelmes,

Táncos találkák nélkül, öreg korod
Hisz messze sincs; őszén s kötekedve jársz...
Ma szállni hív a végtelen tér
Vagy cicerélni keríts zugot hát,

És tudd, azért sikkán nevetése a
Lánynak, hogy rálelj, bárhova bújt el ő;
A záloghoz húz egészen,
S mérges is lenne, ha már kerülnéd.

Czinke Ferenc: Illusztráció *A szív szonettjei* című kötethez